

lertid to Ting sammen. Jeg har sagt, at, dersom — og min Forklaring af den omtalte Forespørgsel er fuldstændig rigtig, trods det, som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Thurah) vilde gjøre det til, — at, hvis man havde brudt den constitutionelle Traad og havde faaet Fællesanliggenderne over til Absolutismen, saaledes at vi skulde have kæmpet imod det absolutistiske Princip, havde vi faaet et slettere Resultat, end vi nu have faaet, og jeg har dernæst sagt: Dersom vi fastholde den constitutionelle Traad, saa har Reactionen ingen Magt, det er altsaa fuldstændig klart; men det ærede Medlem vil rive det fra hinanden, saaledes som han behager, og saa siger han, at han har „belyst“ det. Hvis hans Belysning af andre Medlemmers Foredrag har havt samme Charakter som den, han vilde give af mit, ja, saa forstaaer jeg, hvorledes det er fat ogsaa for de Herrers Vedkommende. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) skal jeg nu henvende mig til og sige ham, at, hvad jeg har bemærket med Hensyn til hans Forhold til Indstillingerne fra Fællesudvalget, har jeg læst i Rigsraadsstenden. Der staar, at Fællesudvalget med 29 Stemmer mod 1, nemlig Mourier, ansaae det for sin Pligt o. s. v., og det ærede Medlems Navn staaer undertegnet uden nogen Bemærkning. Jeg har ikke vidst, at det ærede Medlems Underskrift der ikke havde nogen Betydning. Hvis det ærede Medlem troer at have klaret sin Stilling ved det, han nu har sagt, saa skal det være mig kjært, om han selv er tilfreds med en saadan Klarhed i denne Sag. Endnu skal jeg bemærke til det ærede Medlem, at jeg ikke bebrejder ham Nogetsomhelst med Hensyn til hans Stilling overfor nærværende Forslag i dette Dieblif. Jeg stiller ikke til ham eller til nogen Anden nogen anden Forbring end den, at de altid skulle ærligt vedkjende sig, hvad de til enhver Tid have gjort, og derigjennem tilstaae, at det ikke er en aaben Kamp saaledes at fortælle Folket, at, naar vi blot sige Nei, saa have vi Sunigrundloven. Det ærede Medlem siger, at jeg hos ham har søgt en Undskyldning for min Færd. Min Færd behøver aldeles ingen Undskyldning, og skulde den have

nogen behov, vilde jeg mindst henvende mig til det ærede Medlem, thi det kan jeg forsikre, at jeg ikke kunde falde paa at søge ham som nogen Støtte for mig eller mit Forhold. De Herrer tage feil, hvis de troe, at mit Standpunkt er forandret, det er langt fra saa. Jeg kan ikke fortjene den Roes, at jeg har været en Smule bedre, end jeg er. Jeg har aldrig givet mig ud for, at jeg, trods alle Umstændigheder vilde vedblivende kæmpe for Sunigrundloven, Bogstav for Bogstav. Jeg har villet aabent og ærligt arbejde for den, saalænge det var muligt at faae Folket med til en god Ordning af Sagen, men kom vi dertil, at vi havde Udsigt til et taaleligt Resultat, og jeg ikke havde det fjerneste Haab om ved en Fortsættelse af Kampen at naae noget Bedre, saa har jeg altid vedstaaet, hvad jeg ogsaa nu vedkjender mig, at jeg vilde føle mig forpligtet til at sige Ja. Jeg har ikke det Haab og den Tro, som de Herrer have, og som jeg ikke bebrejder dem, ja, som jeg end ikke misbilliger, thi det vilde være sørgeligt, om der ikke skulde været været Modstand imod dette Forslag, om der slet ingen Reier skulde have været. Jeg skal slutte med den Erklæring, at, naar de 3 Herrer, jeg har omtalt, mene, at jeg har staaet paa samme Standpunkt som de, saa er det kun Sandhed med Modifikation. Jeg har ikke staaet paa det samme Standpunkt som de Herrer, jeg har aldrig staaet derpaa og kommer ganske vist aldrig dertil. Derfor kunne vi alligevel i mange Retninger arbejde sammen og stemme sammen, hvis vi overhovedet skulle sidde sammen her. Endnu dog blot een lille Bemærkning. Man har sagt, at det kunde gaae saa overordentligt glat med Rigsraadet. Jeg troer, at de Herrer, der have talt om § 19, ikke have bragt frem, at, forinden Ministeriet kan faae det Mindste med den Sag at gjøre, skal der være opstaaet Strid imellem Rigsraad og Rigsdag derom, og det er en Selvsølge, at, dersom Ministeriet vilde tage samtlige Anliggender bort, gjorde det et saadant Brud paa Lovens And og Tanke, at en Rigsret nødvendigt vilde fordomme det. Saaledes er min Opfattelse af denne Paragraph, og derfor har jeg aldrig kunnet erkjende Andet, end at Rigsraadet, fordi det har samtykket i at afstaae Land, ikke derfor